

Moji milí,

vítám vás u četby našeho farního zpravodaje. Máme konec září, prázdniny jsou opět minulostí, ještě si trochu užíváme babího léta.

V těchto dnech jsme oslavili svátek svaté Ludmily, od jejíž mučednické smrti právě uplynulo 1100 let a chystáme se oslat svátek jejího vnuka, knížete a mučedníka svatého Václava. Za svatého Václava vděčíme právě svaté Ludmile. To ona ho přivedla na cestu k Bohu. V ní měl příklad pevné a opravdové víry. Obě svaté postavy nám ukazují velikost moci Boží. Jejich život je v tak silném kontrastu s jejich dobou, že jsou pro nás hmatatelným zázrakem. Uvědomme si, jak málo měli všemožných prostředků k prohlubování svého duchovního života a v jak temné době zároveň žili. Ludmila byla zavražděna pohanskými, vikingskými žoldáky, které na ni ovšem poslala "křesťanka" Drahomíra. Václav byl zavražděn svým "křesťanským" bratrem Boleslavem. To nám jasně ukazuje, že křesťanská víra nebyla tehdy u nás v lidech všeobecně zakořeněna. Podobnost s dobou ve které žijeme my je zjevná. Měli ovšem ten největší zdroj života - mši svatou. Svatá Ludmila očekávala své vrahy právě posilněna svatou zpovědí, účastí na mši svaté a přijetím svatého přijímání. Její vnuk svatý Václav byl zavražděn cestou na "jitřní", doslova na prahu kostela.

Doba to byla temná, ale v něčem možná snadnější, než ta naše. V temnotě totiž světlo zazáří jasněji, než ve špíně. S ďáblem se snadněji bojuje tam, kde mu není moc odevzdána vědomě a dobrovolně. Exorcisté poznamenávají, že je snadnější vyhnat ďábla v čistě pohanském prostoru, než v prostoru, který býval křesťanský a od víry odpadl.

Narozdíl od svaté Ludmily a svatého Václava máme mnoho prostředků a zbraní k vedení duchovního boje. Svátosti jsou samozřejmě stejné dnes jako tehdy. Ale od té doby přibylo mnoho svátostin, které nám mohou a mají pomáhat v našem úsilí o zachování a předání víry - v našem duchovním boji s pánem tohoto světa.

Mezi všemi svátostinami vyniká v tomto ohledu modlitba svatého růžence, které je zasvěcen nadcházející měsíc říjen. Sedmého října slavíme svátek Panny Marie Růžencové. Ten den roku 1571 zvítězila křesťanská vojska nad muslimskými Turky v námořní bitvě u Lepanta. Byla to rozhodující bitva o budoucnost křesťanské Evropy. Svatý papež Pius V. vyzval před bitvou celou Evropu k modlitbě růžence a sám vedl v Římě růžencové procesí. Tento papež - dominikán (kterému vděčí papežové za bílou barvu jejich oděvu) si byl vědom toho, že růženec, který obdržel zakladatel jeho řádu svatý Dominik od Panny Marie, je zbraň. Však jej také dominikáni nosí na opasku tam, kde rytíři nosili meč. Růženec tedy rozhodl výsledek námořní bitvy. Jednoduché vysvětlení tohoto faktu je takové, že si Evropa vyprosila na Bohu skrze růženec zázrak. Je však třeba se zaměřit na podstatu tohoto konfliktu. Nebyla to jen tak nějaká válka. To ďábel se tady pokoušel rozdrtit křesťanskou víru pomocí militantního islámského náboženství, jako už před tím pomocí Lutherovy revolty. On totiž nikdy nebojuje pouze na jedné frontě. Jak píše svatý Pavel v listě Efezanům: *"Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší."* (Ef 6, 12).

V souvislosti s růžencovým měsícem si můžeme připomenout ještě dvě události. Tou první je sluneční zázrak, který se stal při posledním zjevení Panny Marie ve Fatimě 13. října 1917. Druhou událostí je památka, která se slaví 5. října. Jedná se o památku blahoslaveného Bartolo Longo, apoštola růžence. Tento světec, který se narodil v roce 1841 a zemřel 5. října 1926, se v mládí stal satanistou, dokonce satanistickým "knězem". Žil rouhavým a nemravným životem, věnoval se spiritizmu a magii. Tyto praktiky u něj vedly k nočním děsům, strachu, sebevražedným myšlenkám a celkovému zhroucení. Nakonec se na radu

jednoho rodinného přítele obrátil o pomoc ke knězi. Ten mu řekl, že pokud hledá spásu, bude muset šířit modlitbu růžence. Bartolo Longo se stal dominikánským terciářem. Založil bratrstvo na šíření modlitby svatého růžence. Obnovil zbořenou kapli v Pompei a zasvětil ji Panně Marii Růžencové. Od něj také pochází známá růžencová novéna Panny Marie Pompejské.

Růženec je tedy zbraň. Svatý Padre Pio dokonce říká, že "růženec je **ta** zbraň". Je to zbraň proti ďáblu a jeho snahám. Panna Maria při svém zjevení ve Fatimě, kdy varuje svět před peklem a komunizmem, drží v ruce růženec a vyzývá svět k jeho modlitbě.

V čem přesně spočívá jeho moc?

- je to mariánská modlitba. Panna Maria má moc rozdrtit hlavu pekelného hada. "Mé neposkvrněné srdce nakonec zvítězí". Je úhlavním nepřítelem - nemesis - samotného Satana.

- je to pokorná modlitba. Růženec je tak obyčejná věc, že snadno oklame pyšné. Známe ty posměšky - je to modlitba pro staré babky, je hloupá, je monotónní, je mechanická, není dostatečně "intelektuální". Ze všech těchto námitek čouhá strach ďábla, který se růžence bojí a tak se snaží lidi od něj ze všech sil odradit.

- je to modlitba propojující obrovské množství těch, kteří se ji modlí.

- je to modlitba, která nás učí rozjímat evangelium.

- je to modlitba, která v člověku upevňuje ctnosti, především víru, naději a lásku k Bohu.

- učí nás lásce a důvěře k Panně Marii.

- vede nás k pokání a odmítnutí hříchů.

- vede k touze po svatosti.

- vede k věčné radosti.

Říká se, že ten, kdo žije v těžkém hříchu a snaží se modlit zbožně růženec, se buď do roka z těžkého hříchu vymaní, nebo modlitbu růžence vzdá.

Je velmi vhodné snažit se o modlitbu růžence denně a to v celku alespoň pět desátků.

Upevňujeme si tak dobrý návyk - ctnost - modlitby. Modlitba růžence v celku nám pomáhá lépe se soustředit a do modlitby se ponořit. Pomodlit se pět desátků růžence trvá asi čtvrt hodiny, což můžeme brát za naprosté minimum pro denní modlitbu.

Moji milí, kéž bychom si letos všichni a každý zamilovali modlitbu svatého růžence. Kéž bychom se ho modlili opravdu zbožně a ne jen mechanicky. Pokud se modlíte růženec v metru cestou do práce a nepřejedete stanici, pak se pravděpodobně nemodlíte dobře. :-)

Žehná vám váš Otec Karel